

OBWIESZCZENIE MINISTRA

Poz.: 714—Poczt i Telegrafów z dnia 31 lipca 1927 r. o sprostowaniu błędu w tekście rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 1 czerwca 1927 r. w sprawie zleceń pocztowych w obrocie wewnętrznym

1126

699.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 13 września 1927 r.

zmieniające rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 sierpnia 1927 r. w sprawie jednorazowego zasiłku dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz osób wojskowych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 sierpnia 1927 r. w sprawie jednorazowego zasiłku dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz osób wojskowych (Dz. U. R. P. № 73, poz. 632) otrzymuje brzmienie następujące:

„Prawo do jednorazowego zasiłku przysługuje osobom, wymienionym w art. 1, 2 i 3, o ile pozostawać będą w służbie państwowej od dnia 1 stycznia 1926 r. do terminów płatności poszczególnych rat zasiłku ustalonych w art. 5.

Osoby, wymienione w art. 1 i 2, które wstąpiły do służby państwowej po dniu 1 stycznia 1926 r. i pozostawać będą w tej służbie w terminie płatności poszczególnych rat otrzymują zasiłek, obliczony na zasadzie art. 1, zmniejszony o stosunkową część za czas, przez który dana osoba nie pozostawała w służbie państwowej, przyczem miesiące, w których dana osoba pozostawała w służbie państwowej co najmniej przez 15 dni liczy się jako pełne miesiące, mniejszych okresów czasu natomiast nie uwzględnia się.

Przepis ustępu poprzedniego stosuje się analogicznie w wypadkach przerwy służby państwowej w okresie od 1 stycznia 1926 r. do terminów płatności poszczególnych rat zasiłku ustalonych w art. 5.

O ile chodzi o osoby, wymienione w art. 3, to w wypadkach, o których mowa w ustępach 2 i 3 niniejszego artykułu odlicza się z kwoty zasiłku $\frac{1}{24}$ część za każdy nieprzesłużony miesiąc.”

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz wszystkim innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1927 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
*J. Piłsudski*Minister: *K. Bartel*Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*Minister Skarbu: *G. Czechowicz*Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
*Dr. Dobrucki*Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*Minister Komunikacji: *Romocki*Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*Minister Poczt i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

700.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 13 września 1927 r.

o opodatkowaniu cukru.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

Przedmiot i wysokość podatku.

Art. 1. Podatkowi spożywcemu od cukru podlega wszelki cukier buraczany i trzcinowy lub cukier o tym samym składzie chemicznym, wyrobiony na

obszarze Państwa Polskiego, tudzież cukier sprowadzony z zagranicy i z wolnego miasta Gdańska.

Przez cukier buraczany rozumie się cukier, otrzymany z buraków w stanie stałym lub płynnym wraz z sokami buraczanemi, z syropem i odpadkami z wyjątkiem melasy. Cukier powyższy podlega opodatkowaniu, chociażby przy jego wyrobie użyto pozostałości z poprzedniej fabrykacji lub innych materiałów, zawierających cukier.

Melasa w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest odciek cukrowy o współczynniku czystości do 65% włącznie, którego zawartość określa się po strąceniu rafinozy metodą inwersyjną.

Art. 2. Podatek spożywczy pobiera się:

1) w wysokości złotych trzydziestu pięciu od stu kilogramów wagi netto cukru, wyrobionego w cukrowniach krajowych w granicach kontyngentu, wyznaczonego na mocy ustawy z dnia 22 lipca 1925 r. o obrocie cukrem (Dz. U. R. P. № 90, poz. 630),

2) w wysokości złotych siedemdziesięciu pięciu od stu kilogramów wagi netto cukru, wprowadzonego do wolnego obrotu ponad ilość, określoną kontyngentem.

Podatek spożywczy od rafinady w głowach i cukru kostkowego w drobnych paczkach papierowych pobiera się od wagi brutto łącznie z papierem i sznurem.

Art. 3. Cukrownie, czynne na obszarze Rzeczypospolitej, uiszczają oprócz podatku spożywczego opłatę specjalną (opłatę patentową) od każdej tonny wyprodukowanego buraczanego cukru białego lub surowego, nadto zaś taką samą opłatę od każdej tonny wyrobionej rafinady.

Przez cukier surowy rozumie się cukier pierwszego lub drugiego rzutu, przeliczony na cukier biały w stosunku 88% względnie 70%.

Art. 4. Wysokość opłaty specjalnej (patentowej), wskazanej w art. 3, wynosi 0,40 złotych od każdej wyprodukowanej względnie rozpoczętej tonny cukru białego lub surowego oraz taką samą kwotę od każdej wyprodukowanej względnie rozpoczętej tonny rafinady.

Opłatę powyższą pobiera się w ten sposób, iż przed rozpoczęciem kampanji każda cukrownia obowiązana jest uiścić zgóry kwotę złotych czterystu od pierwszego wyprodukowanego tysiąca tonn cukru surowego lub białego oraz taką samą kwotę od pierwszego wyprodukowanego tysiąca tonn rafinady, następnie zaś uiszczać zgóry po złotych czterdzieści od każdego dalszych stu tonn wskazanych produktów.

Kwoty, wpłacone tytułem opłaty specjalnej, nie podlegają zwrotowi ani zaliczeniu na okres następny nie tylko w razie wyprodukowania cukru w mniejszej ilości od tej, za którą uiszczono podatek, ale nawet w wypadku, o ileby odnośna cukrownia z jakichkolwiek względów wogóle nie została uruchomiona podczas bieżącej kampanji.

Zwolnienie od podatku, ulgi podatkowe i zwrot podatku.

Art. 5. Nie podlega opłacie podatku spożywczego:

1) cukier, wywieziony zagranicę lub na obszar wolnego miasta Gdańska zarówno w stanie surowym, jak i w przetworach cukrowych;

2) cukier, przeznaczony dla przemysłu, nie produkującego środków spożywczych;

3) cukier w stanie denaturowanym, przeznaczony do karmienia bydła i pszczoł;

4) próbki cukru, nie przekraczające wagi stu gramów.

Minister Skarbu wyda w drodze rozporządzenia szczegółowe przepisy, określające warunki stosowania postanowień niniejszego artykułu.

Art. 6. Podatek spożywczy, uiszczony od cukru, użytego następnie do wyrobu przetworów cukrowych, wywiezionych zagranicę lub na obszar wolnego miasta Gdańska, winien być zwrócony osobie lub przedsiębiorstwu, na których rachunek uskuteczniła się wywóz rzeczonych produktów.

Szczegółowe postanowienia, określające warunki stosowania niniejszego przepisu, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 7. W razie niemożności przerobienia w cukrowni znajdujących się w niej produktów, niewykończonych z przyczyn od producenta niezależnych, w szczególności z powodu pożaru, zepsucia maszyn i aparatów oraz likwidacji fabryki, Minister Skarbu może zezwolić na wypuszczenie tych produktów do wolnego obrotu za opłatą podatku, obliczonego od rzeczywistej zawartości w nich cukru, stwierdzonej w drodze analizy.

Minister Skarbu może również i w innych wypadkach zezwalać na wywożenie z cukrowni produktów niewykończonych za opłatą podatku w wysokości, ustalonej w sposób, wskazany w ustępie poprzednim niniejszego artykułu.

Osoby obowiązane do uiszczenia podatku i powstanie obowiązku podatkowego.

Art. 8. Do uiszczenia podatku spożywczego obowiązana jest osoba, wprowadzająca cukier do wolnego obrotu.

Przy sprowadzaniu cukru z zagranicy do uiszczenia podatku obowiązana jest osoba, na której rachunek dokonywa się odprawa celna, przy sprowadzaniu zaś cukru z wolnego miasta Gdańska obowiązek powyższy ciąży na osobie, dla której, według dowodów przekazowych, przeznaczona została przesyłka.

Art. 9. Należność, przypadająca z tytułu podatku spożywczego, powstaje z chwilą wprowadzenia cukru do wolnego obrotu.

Rzeczowa odpowiedzialność za podatek.

Art. 10. Należność, przypadająca z tytułu podatku spożywczego, ulega zaspokojeniu z opodatkowanego cukru z pierwszeństwem przed wszystkimi innymi przywilejami i obciążeniami i może być wyegzekwowana z powyższego cukru bez względu na jakiegokolwiek prawa osób trzecich.

Płatność podatku.

Art. 11. Podatek spożywczy winien być uiszczony w chwili wprowadzenia cukru do wolnego obrotu.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, podatek spożywczy, przypadający od cukru wywożonego z cukrowni lub wolnych składów (art. 17), może być zakredytowany na warunkach, ustalonych przez Ministra Skarbu, przyczem odroczenie terminu płatności może nastąpić najwyżej do dnia piętnastego miesiąca szóstego, następującego po tym miesiącu, w którym cukier wywieziono z cukrowni lub wolnego składu.

Kredytowanie podatku od cukru, przywożonego z zagranicy lub wolnego miasta Gdańska, jest niedopuszczalne.

Art. 12. Nieuiszczenie w terminie zakredytowanego podatku powoduje natychmiastową wymagalność całkowitej zaległości, którą ściągają się wraz z odsetkami w stosunku dwóch od sta miesięcznie, obliczonymi od daty płatności podatku, przyczem każdy rozpoczęty miesiąc liczy się za cały.

Ściągnięcie nieuiszczonego podatku uskutecznia się w trybie administracyjnego postępowania przymusowego przede wszystkim przez zajęcie i sprzedaż znajdującego się w fabryce cukru gotowego bez względu na jakiegokolwiek prawa osób trzecich, następnie zaś przez zrealizowanie złożonego zabezpieczenia oraz pozostałego majątku podatnika, przyczem podatnik może być, stosownie do uznania właściwych władz skarbowych, pozbawiony całkowicie lub na oznaczony okres czasu prawa korzystania z kredytu.

W wypadku zakredytowania podatku przystąpienie do egzekucji przymusowej może nastąpić dopiero po upływie dni czternastu od wyznaczonego terminu płatności.

Przedawnienie.

Art. 13. Prawo żądania zwrotu podatku, nie należne pobranego, przedawnia się w ciągu roku, licząc od dnia uiszczenia.

Prawo żądania należnego Państwu podatku bez względu na to, czy jego wymiar został dokonany, czy przez zatajenie wstrzymany, przedawnia się w ciągu dziesięciu lat, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego. Przedawnienie prawa żądania zapłaty podatku przerywa każdy urzędowy krok, podjęty przez właściwą władzę w celu ściągnięcia należności podatku, wymierzonego lub zatajonego.

Art. 14. Wymiar i orzekanie o należności i wysokości podatku od cukru należy do kompetencji właściwych władz skarbowych.

Rozdział II.

Postanowienia, dotyczące zabezpieczenia poboru podatku od cukru.

Art. 15. Do cukrowni w rozumieniu niniejszego rozporządzenia należą wszelkie zabudowania, w których odbywa się wyrób lub rafinowanie cukru, oraz pomieszczenia, służące do przechowywania cukru nieopodatkowanego.

W skład cukrowni w rozumieniu niniejszego rozporządzenia wchodzi nadto wszelkie miejsca i lokale, połączone bezpośrednio z pomieszczeniami, o których mowa w ustępie poprzednim, z wyjątkiem biur cukrowni i prywatnych mieszkań urzędników.

Art. 16. Cukrownie winny być urządzone w sposób, umożliwiający władzom skarbowym wykonywanie kontroli nad całkowitym przebiegiem produkcji cukru, ilością i rodzajem wyprodukowanych wyrobów, ważeniem takowych i wydawaniem ich z cukrowni.

Szczegółowe w tym względzie postanowienia, jak również przepisy, zmierzające do uniemożliwienia potajemnego usuwania nieopodatkowanych zapasów cukru z cukrowni i wolnych składów, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 17. Wolnym składem w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są wszelkie magazyny, znajdujące się poza obrębem cukrowni, w których na mocy specjalnego zezwolenia władzy skarbowej mogą być przechowywane nieopodatkowane zapasy cukru przed wprowadzeniem ich do wolnego obrotu lub wywiezieniem poza granice Rzeczypospolitej Polskiej.

Szczegółowe postanowienia, dotyczące powyższych składów, a w szczególności sposobu wykonywania nad nimi kontroli, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Opisy i plany cukrowni oraz jej urządzeń.

Art. 18. Przedsiębiorca, zamierzający przystąpić do wyrobu cukru w nowozbudowanej lub czynnej poprzednio cukrowni, obowiązany jest na cztery tygodnie przed rozpoczęciem produkcji złożyć w dwóch egzemplarzach właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów szczegółowy opis wszystkich budynków i pomieszczeń, wchodzących w skład cukrowni, oraz opis ich technicznego urządzenia. Opis ten zawierać powinien dane co do przeznaczenia każdego z oddziałów cukrowni oraz wyszczególnienie znajdujących się w niej maszyn, aparatów i przyrządów.

Do opisu należy dołączyć:

1) plan sytuacyjny cukrowni z uwidocznieniem przynależnych do niej budynków i pomieszczeń;

2) plan budynków, w których odbywać się będzie wyrób cukru, z oznaczeniem oddzielnie dla każdego piętra rozkładu wszystkich oddziałów cukrowni i znajdujących się w nich aparatów, maszyn, naczyń oraz przyrządów ze specjalnem uwzględnieniem pomieszczeń, podlegających urzędowemu zamknięciu (art. 22);

3) wykaz wszystkich naczyń, przeznaczonych do przechowywania wyrobów cukrowych i melasy, z podaniem ich kształtów oraz wymiarów geometrycznych i objętości w hektolitrach.

Art. 19. Po otrzymaniu opisu i planów, o których mowa w artykule poprzednim, urząd skarbowy akcyz i monopolów zarządzi w obecności przedsiębiorcy lub jego przedstawiciela sprawdzenie, czy urządzenie cukrowni odpowiada postanowieniom, przewidzianym w art. 16 niniejszego rozporządzenia, i wydanym na jego podstawie przepisom wykonawczym oraz, czy przedłożony opis i plany zgodne są z rzeczywistym stanem rzeczy.

Przy uskutecznianiu powyższych czynności winien przedsiębiorca udzielać organom władz skarbowych wszelkich wymaganych wyjaśnień, oraz dostaw-

zać potrzebnych przyrządów i odpowiedniej pomocy przy sprawdzaniu wymiarów naczyń.

Sporządzony w dwóch egzemplarzach przez organa władz skarbowych protokół z dokonania wskazanych czynności, po uprzednim podpisaniu go przez przedsiębiorcę lub jego przedstawiciela, winien być przedłożony wraz z opisem i planami do zatwierdzenia właściwej władzy skarbowej drugiej instancji.

Po dokonaniem zatwierdzenia jeden egzemplarz protokołu wraz z opisem i planami należy skierować do właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów, drugi zaś winien znajdować się w cukrowni w miejscu, dostępnym w każdej chwili dla organów władzy skarbowej, wykonywających nadzór nad przebiegiem produkcji.

Art. 20. Wszelkie zmiany w stwierdzonym w sposób, przewidziany w artykule poprzednim, stanie urządzeń cukrowni mogą być uskuteczniwane wyłącznie przed rozpoczęciem dalszych okresów fabrykacyjnych po uprzednim przedłożeniu właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów najpóźniej na dni czternaście przed przystąpieniem do wyrobu cukru szczegółowego opisu tych zmian, a w razie potrzeby—dokładnego opisu całej cukrowni i planów, przewidzianych w art. 18 niniejszego rozporządzenia.

W wypadkach wyjątkowych wolno jest, po uprzednim uzyskaniu zezwolenia urzędu skarbowego akcyz i monopolów, uskutecznić zmiany w urządzeniu cukrowni w czasie trwania okresu fabrykacyjnego.

Art. 21. Za okres fabrykacyjny w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się czas od 1 września jednego roku do 31 sierpnia roku następnego.

Art. 22. Zmiany w urządzeniach cukrowni, znajdujących się w obrębie pomieszczeń, podlegających urzędowemu zamknięciu, mogą być wprowadzone tylko po uprzednim uzyskaniu zezwolenia właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów.

Minister Skarbu ustali w drodze rozporządzenia wykonawczego, czy i w jakich wypadkach poszczególne pomieszczenia cukrowni winny podlegać urzędowemu zamknięciu, oraz wyda specjalne przepisy, dotyczące wykonywania kontroli nad wskazanymi pomieszczeniami.

Zgłoszenie o rozpoczęciu wyrobu cukru.

Art. 23. Przedsiębiorca, zamierzający przystąpić do wyrobu cukru, obowiązany jest oprócz opisu i planów, o których mowa w art. 18 niniejszego rozporządzenia, najpóźniej na cztery tygodnie przed rozpoczęciem produkcji przedłożyć właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów pełny wyciąg z rejestru handlowego firmy, na której rachunek prowadzona będzie cukrownia, oraz podać do wiadomości tegoż urzędu imię, nazwisko i miejsce zamieszkania kierownika cukrowni i jego zastępcy, odpowiedzialnych wobec władz skarbowych za przestrzeganie postanowień niniejszego rozporządzenia oraz wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych.

Wszystkie zgłoszenia, podania i inne dokumenty, przeznaczone dla organów władz skarbowych, wykonywających nadzór nad produkcją cukru, a tak-

że wszelkie księgi fabrykacyjne, prowadzone dla użytku władz skarbowych, mogą być podpisywane wyłącznie przez kierownika cukrowni lub jego zastępcę.

O wszelkich zmianach, podlegających ujawnieniu w rejestrze handlowym firmy, oraz o zmianach na stanowisku kierownika cukrowni lub jego zastępcy należy zawiadomić właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów najpóźniej w ciągu trzech dni od daty dokonanej zmiany.

Art. 24. Najpóźniej na trzy dni przed rozpoczęciem wyrobu cukru w bieżącym okresie fabrykacyjnym kierownik cukrowni lub jego zastępca obowiązany jest podać do wiadomości urzędu skarbowego akcyz i monopolów:

1) datę przystąpienia do produkcji względnie rafinowania cukru;

2) projektowaną ilość dziennego wyrobu;

3) terminy i godziny, w ciągu których odbywać się będzie ważenie cukru względnie rafinady.

Niezależnie od powyższego należy donosić bezwzględnie urzędowi akcyz i monopolów:

1) o wszelkich przerwach w wyrobie cukru, trwających dłużej niż trzy doby, oraz o wznowieniu robót po zakończeniu odnośnej przerwy;

2) o ukończeniu przerobu cukru i rafinady w bieżącym okresie fabrykacyjnym oraz

3) o zakończeniu ważenia powyższych produktów.

Art. 25. Odpisy wszelkich zgłoszeń i zawiadomień, składanych władzom skarbowym w myśl postanowień niniejszego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych, winny być przechowywane w cukrowni i przedkładane na każde żądanie organom władz skarbowych, wykonywającym kontrolę nad produkcją cukru.

Art. 26. Przystąpienie do wyrobu cukru w nowo budowanej lub czynnej poprzednio cukrowni może nastąpić dopiero po uskutecznieniu w przepisanych terminach zgłoszeń i zawiadomień, przewidzianych w art. 18, 23 i 24, oraz po zatwierdzeniu w myśl art. 19 ust. 3 niniejszego rozporządzenia protokołu sprawdzenia wraz z opisem i planami przez władzę skarbową drugiej instancji.

Kontrola skarbowa.

Art. 27. W czasie trwania wyrobu cukru i rafinady pozostaje każda cukrownia pod stałym nadzorem skarbowym.

Po ukończeniu wyrobu nadzór dotyczyć będzie wyłącznie pomieszczeń, przeznaczonych do przechowywania produktów niewykończonych, oraz cukru gotowego, niewywiezionego poza obręb cukrowni.

Art. 28. Organom władz skarbowych, powołanym do wykonywania kontroli nad produkcją, służy wolny dostęp o każdej porze dnia i nocy do wszelkich budynków i pomieszczeń, wchodzących w skład cukrowni oraz wolnego składu, do innych natomiast lokali fabrycznych tylko w czasie godzin pracy.

Podczas wykonywania czynności nadzorczych uprawnione są organa władz skarbowych do przeglądania i sprawdzania wszystkich książek fabryka-

cyjnych i technicznych, prowadzonych dla kontroli wyrobu cukru, dokonywania wszelkich analiz buraków i produktów i korzystania w tym celu bezpłatnie z urządzeń laboratorium fabrycznego.

Przy wykonywaniu kontroli nad ruchem osobowym i towarowym z cukrowni nazewnątrz uprawnione są organa władz skarbowych przedsiębrać w każdym czasie potrzebne w tym celu rewizje.

Kierownictwo cukrowni obowiązane jest udzielać organom władz skarbowych wszelkiej pomocy, niezbędnej do wykonywania czynności nadzorczych, przewidzianych w postanowieniach niniejszego rozporządzenia oraz wydanych na jego podstawie przepisach wykonawczych.

Art. 29. Kierownictwo cukrowni obowiązane jest dostarczyć bezpłatnie do użytku organów władz skarbowych, powołanych do wykonywania stałego nadzoru nad działalnością cukrowni, potrzebnych mieszkań z opałem i oświetleniem, położonych w obrębie cukrowni lub w najbliższym jej otoczeniu.

Nadto oddać należy do użytku wskazanych organów władz skarbowych odpowiedni lokal, znajdujący się w obrębie cukrowni i zaopatrzone w niezbędne urządzenia i przybory, potrzebne dla załatwiania czynności kancelaryjnych.

O stosowności pomieszczeń, dostarczonych w wykonaniu postanowień niniejszego artykułu, rozstrzyga właściwa władza skarbową drugiej instancji z wyłączeniem drogi sądowej.

Art. 30. Podczas pobytu w cukrowni organów władzy skarbowej, delegowanych czasowo do przeprowadzenia czynności rewizyjnych, kierownictwo cukrowni obowiązane jest do bezpłatnego udzielenia odpowiedniego i w miarę potrzeby ograniczonego lokalu z pościelą oraz do dostarczenia za odpowiedniemi wynagrodzeniem, którego wysokość w razie sporu oznaczy z wyłączeniem drogi sądowej władza skarbową drugiej instancji, podwoju na przejazd do sąsiedniej cukrowni lub najbliższej stacji kolejowej.

Art. 31. O ile ze względu na urządzenie cukrowni powstaje konieczność powołania do stałego wykonywania nadzoru nad działalnością cukrowni więcej niż dwóch specjalnie w tym celu delegowanych urzędników, kierownictwo cukrowni obowiązane będzie do pokrywania wynikłych z tego powodu kosztów i wydatków.

Szczegółowe postanowienia, dotyczące wykonania niniejszego przepisu, a w szczególności sposobu określenia wysokości wskazanych wydatków oraz kosztów, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Ważenie cukru dla celów podatkowych.

Art. 32. Wszelkie wyprodukowane zapasy cukru gotowego oraz rafinady winny być w miarę możliwości w ciągu dwudziestu czterech godzin po zakończeniu produkcji odważone na wadze legalizowanej i należyście sprawdzonej.

Określenie wagi cukru, wyrobionego w roztworach, a w szczególności syropu lub melasy, może być skutecznie na podstawie miary i ciężaru gatunkowego lub w drodze analizy. Szczegółowe postano-

wienia w tym względzie wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 33. Ważenie i pakowanie cukru odbywać się powinno pod nadzorem przedstawiciela władzy skarbowej w porze dziennej między godziną szóstą rano i dziewiątą wieczorem.

Cukier zważony winien być umieszczony w oddzielnym magazynie, przeznaczonym do przechowywania gotowych i zważonych zapasów cukru, o ile możliwości bezzwłocznie, w każdym razie nie później, aniżeli przed przystąpieniem w dniu następnym do ważenia dalszych zapasów.

W przypadkach wyjątkowych władze skarbowe drugiej instancji mogą zezwolić na ważenie cukru w godzinach nocnych.

O ile kierownik cukrowni nie zamierza w dniu, wyznaczonym dla ważenia cukru, przystąpić do skutecznego powyższej czynności, winien zaznaczyć o tem w księdze, przeznaczonej do zapisywania cukru odważonego, powiadamiając równocześnie o powyższym przedstawiciela władzy skarbowej, pod którego nadzorem odbywa się ważenie gotowych zapasów.

Art. 34. Sposób obliczenia wagi netto lub brutto poszczególnych gatunków wyrobionego cukru i rafinady (art. 2), jak również szczegółowe przepisy, dotyczące opakowania powyższych produktów oraz zapisywania odważonych zapasów do specjalnie w tym celu prowadzonej księgi, ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Sprawdzanie zapasów cukru.

Art. 35. Znajdujące się w magazynach cukrowni względnie wolnego składu gotowe zapasy cukru odważonego podlegają kontroli organów władzy skarbowej.

Szczegółowe postanowienia, dotyczące sposobu wykonywania powyższej kontroli, w szczególności zaś sprawdzania ilości produktów, znajdujących się w cukrowni i magazynach, z danemi, ujawnionemi w księgach cukrowni lub wolnego składu, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 36. W razie stwierdzenia, iż znajdująca się w magazynach ilość cukru, podlegająca opłacie podatku spożywczego, jest mniejsza od ilości, wykazanej w księdze, kierownictwo zaś cukrowni lub wolnego składu nie wykaże, iż brakujące zapasy zostały wywiezione z magazynów w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami, względnie uległy zniszczeniu wskutek jakiegokolwiek wypadku, stwierdzonego w drodze protokółarnej przez właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów, ilość powyższą należy bezzwłocznie ujawnić w księgach cukrowni lub wolnego składu i uiścić od niej podatek spożywczy w ciągu trzech dni od daty dokonanego sprawdzenia.

O ile natomiast zostanie stwierdzonym, iż w magazynach znajduje się większa ilość zapasów od wykazanej w księgach cukrowni lub wolnego składu, władza skarbową zarządzi bezzwłocznie zapisanie do ksiąg stwierdzonej nadwyżki celem należytego opodatkowania takowej przy wprowadzeniu jej do wolnego obrotu.

Art. 37. O ile przed wprowadzeniem do wolnego obrotu cukier, podlegający opłacie podatku spożywczego, ulegnie w magazynach, w wolnym składzie, względnie w drodze do cukrowni lub wolnego składu, zniszczeniu wskutek jakiegokolwiek przyczyny, stwierdzonej protokólnie przez urząd skarbowy akcyz i monopolów, cukier powyższy skreśla się z ksiąg cukrowni lub wolnego składu.

Skreślenie powyższe może jednak nastąpić tylko w tym przypadku, o ile zdarzenie, które spowodowało zniszczenie cukru, zostało w ciągu dwudziestu czterech godzin od daty ujawnienia podane do wiadomości właściwemu ze względu na miejsce zdarzenia urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów.

Wywóz wyrobów cukrowych.

Art. 38. Wywóz cukru, niezwolnionego od podatku spożywczego, z cukrowni lub wolnego składu może nastąpić w zasadzie tylko po uprzednim uiszczeniu podatku spożywczego lub jego zakredytowaniu.

Dopuszczalnym jest wywiezienie cukru, niezwolnionego od podatku, bez uprzedniego uiszczenia lub zakredytowania przypadającej z tego tytułu należności:

- 1) z jednej cukrowni do drugiej lub z wolnego składu do cukrowni celem dalszego przerobu;
- 2) z cukrowni do wolnego składu;
- 3) z jednego wolnego składu do drugiego.

Szczegółowe postanowienia, dotyczące warunków, które winny być przestrzegane przy wywożeniu oraz transportowaniu cukru, zwolnionego od podatku, oraz cukru, podlegającego opłacie podatku, wywiezionego bez uprzedniego uiszczenia lub zakredytowania przypadającej z tego tytułu należności, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 39. Wywóz zapasów cukru z cukrowni lub wolnego składu w każdym razie może nastąpić tylko po uprzednim powiadomieniu o powyższym przedstawiciela władzy skarbowej, wykonywającej stały nadzór nad działalnością cukrowni lub wolnego składu.

Przedstawiciel władzy skarbowej obowiązany jest przede wszystkim ustalić, czy, stosownie do postanowień niniejszego rozporządzenia, cukier zgłoszony do wywozu podlega opłacie podatku spożywczego, i w wypadku twierdzącym sprawdzić, czy podatek powyższy został uiszczony, względnie zakredytowany.

W każdym razie wszelkie zapasy cukru, wywożonego z cukrowni lub wolnego składu, winny być uprzednio dokładnie sprawdzone przez przedstawiciela władzy skarbowej na podstawie danych, zawartych w księgach cukrowni lub wolnego składu, zarówno co do liczby, jak i numerów opakowań z cukrem, jako też ogólnej wagi netto i brutto odnośnego transportu.

Szczegółowe postanowienia w tym względzie wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 40. O ile cukier, po uprzednim wprowadzeniu go do wolnego obrotu, zostanie następnie zwrócony do tej samej cukrowni celem dalszej prze-

robki, należy bezzwłocznie zwrócone zapasy cukru odważyć w obecności przedstawiciela władzy skarbowej, wykonywającej stały nadzór nad działalnością cukrowni, uczynić o powyższym wzmiankę w księgach kontroli i z dokonania wskazanych czynności sporządzić urzędowy protokół.

Po uskutecznieniu formalności, przewidzianych w ustępie poprzednim, należność, uiszczona tytułem podatku spożywczego od powyższych zapasów cukru, winna być na żądanie kierownictwa cukrowni zwrócona, w wypadku zaś zakredytowania takowej podlega bezzwłocznemu skreśleniu.

Art. 41. Wywóz cukru i produktów cukrowych z cukrowni lub wolnego składu, jako też przywóz powyższych wyrobów do cukrowni lub wolnego składu odbywać się może wyłącznie w porze dziennej między godziną szóstą rano a szóstą wieczorem.

W wyjątkowych wypadkach może urząd skarbowy akcyz i monopolów udzielić zezwolenia na uskutecznienie wywozu lub przywozu o innej porze dnia lub nocy.

Księgi kontroli.

Art. 42. Kierownictwo cukrowni obowiązane jest prowadzić następujące księgi kontroli:

- 1) księgę, przeznaczoną do zapisywania cukru odważonego;
- 2) księgę, przeznaczoną do zapisywania cukru sprowadzonego z innych cukrowni lub wolnych składów;
- 3) księgę surowej fabrykacji;
- 4) księgę kontroli kredytów, przyznanych fabryce.

Art. 43. Księgi, wymienione w artykule 42 niniejszego rozporządzenia, winny być przed ich użyciem ponumerowane i poświadczone przez właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów.

Wzory powyższych ksiąg oraz sposób ich prowadzenia ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

W miarę potrzeby władny jest nadto Minister Skarbu zarządzić prowadzenie innych ksiąg, niezbędnych do wykonywania kontroli nad działalnością cukrowni.

Art. 44. Minister Skarbu ustali w drodze rozporządzenia wykonawczego rodzaje i sposób prowadzenia ksiąg, niezbędnych do wykonywania nadzoru nad działalnością wolnych składów.

Rozdział III.

Postanowienia, dotyczące wykonywania kontroli nad hurtowym handlem oraz przerabianiem cukru.

Art. 45. Osoby oraz przedsiębiorstwa, trudniące się hurtowym handlem cukru, względnie przerabianiem tego produktu, muszą posiadać dowody nabycia znajdującego się u nich cukru, w szczególności zaś faktury oraz rachunki, na których winno być uwidocznione pochodzenie cukru oraz numery partii względnie opakowań.

Dowody powyższe przedstawiać należy na każde żądanie właściwych organów władzy.

Art. 46. Wszystkie zakłady i pomieszczenia, w których odbywa się hurtowy handel lub przemysłowy przerób cukru, podlegają nadzorowi władz skarbowych.

Szczegółowe postanowienia, dotyczące wykonywania powyższego nadzoru, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Rozdział IV.

Postanowienia karne.

Art. 47. Naruszenia postanowień niniejszego rozporządzenia oraz wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych ulegają ukaraniu stosownie do postanowień ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. № 105, poz. 609). Przepisy art. 124 — 127 powyższej ustawy, o ile dotyczą naruszeń postanowień o opodatkowaniu cukru, tracą moc obowiązującą, a natomiast zastępują je przepisy, zawarte w artykułach następnym niniejszego rozporządzenia.

Art. 48. Winni wyrobu cukru bez wiedzy i zgody właściwej władzy skarbowej ulegają karze pieniężnej od pięciuset do pięciu tysięcy złotych oraz karze konfiskaty wyprodukowanych potajemnie zapasów cukru, nadto zaś karze aresztu od jednego do sześciu miesięcy.

Art. 49. Winni zatajenia zapasów cukru, wyrobionych w cukrowni uruchomionej i urządzonej z zachowaniem postanowień niniejszego rozporządzenia, ulegają karze pieniężnej w wysokości pięciokrotnego podatku spożywczego od zatajonej ilości cukru oraz karze konfiskaty zatajonych zapasów.

Za zatajenie w rozumieniu ustępu pierwszego niniejszego artykułu uważa się w szczególności niepoddanie wyrobionego cukru przepisanejmu odważeniu lub niezapisanie tegoż cukru we właściwym czasie do księgi kontroli, przeznaczonej do zapisywania odważonych produktów.

Winni wyrobu cukru w lokalach i naczyniach, niezgłoszonych właściwej władzy skarbowej, ulegają jedynie karze pieniężnej od dwustu do dwóch tysięcy złotych.

Art. 50. Winni potajemnego wydania lub wywiezienia cukru z cukrowni lub wolnego składu ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnego podatku, przypadającego od potajemnie wywiezionych lub wydanych zapasów cukru, jednak w wysokości nie mniejszej od sumy stu złotych, nadto zaś karze konfiskaty powyższego cukru.

Wydanie lub wywiezienie uważa się za potajemne, jeśli nastąpiło bez zawiadomienia organów władzy skarbowej i bez zachowania przepisanych warunków, o ile przytem nie zachodzi przypadek potajemnego wyrobu cukru, przewidziany w art. 49 niniejszego rozporządzenia.

Art. 51. Karom, przewidzianym w ustępie pierwszym art. 50 niniejszego rozporządzenia, ulegają nadto winni potajemnego usunięcia przekazanych urzędownie zapasów cukru nieopodatkowanego podczas przewożenia takowych do cukrowni lub do wolnego składu, względnie poza granice Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 52. Karom, przewidzianym w ustępie pierwszym art. 50 niniejszego rozporządzenia, ulegają również winni użycia cukru, zwolnionego od podatku, w sposób niezgodny z przeznaczeniem, uzasadniającem dokonane zwolnienie.

Jeśli użycie powyższe dotyczy cukru skażonego, przyczem środek skażający został w tym celu usunięty z cukru, zwolnionego od podatku, winni ulegają nadto karze aresztu od tygodnia do sześciu miesięcy.

Art. 53. Winni naruszenia przepisów o obrocie towarowym z zagranicą i wolnem miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem cukru ulegają karom, ustanowionym za te naruszenia co do innych towarów (art. 45 i nast. oraz art. 132—134 ustawy karnej skarbowej).

Art. 54. Winni wprowadzenia w błąd władzy skarbowej w celu uzyskania nienależnego zwrotu podatku za cukier, wywieziony zagranicę w przetworach cukrowych, ulegają karze w wysokości dziesięciokrotnej otrzymanej lub żądanej kwoty oraz karze konfiskaty tych przetworów.

W razie podania większej od rzeczywistej ilości zawartego w przetworach cukru, wymierza się karę tylko za podaną mylnie nadwyżkę po potrąceniu dozwolonej różnicy pomiędzy podaną a zawartą faktycznie w tych przetworach ilością cukru.

Art. 55. Winni zaniedbania w prowadzeniu ksiąg cukrowni lub wolnego składu, przepisanych dla kontroli podatku od cukru, ulegają w przypadkach, wskazujących na winę umyślną osoby, odpowiedzialnej za prowadzenie powyższych ksiąg, pieniężnej karze porządkowej w wysokości od dziesięciu do dwustu złotych, w innych natomiast przypadkach w wysokości od pięciu do stu złotych.

Jeśli w księgach uwidoczniło się okoliczność, niezgodną z rzeczywistością, w celu ułatwienia dokonania lub ukrycia innego przestępstwa skarbowego, zagrożonego surowszą karą, wówczas, w przypadku skazania za to przestępstwo, nie stosuje się postanowień ustępu pierwszego niniejszego artykułu, natomiast uwidocznienie w księdze danych, niezgodnych z rzeczywistością, uważa się przy wymiarze kary za okoliczność szczególnie obciążającą.

Art. 56. Winni naruszenia innych postanowień niniejszego rozporządzenia lub wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do trzystu złotych.

Rozdział V.

Postanowienia końcowe.

Art. 57. Na żądanie organów skarbowych, powołanych do wykonywania przepisów niniejszego rozporządzenia, obowiązane są władze i instytucje państwowe oraz samorządowe tudzież zarządy kolei i innych przedsiębiorstw, trudniących się przewozem ładunków, udzielać władzom skarbowym niezbędnej pomocy, przedstawiać potrzebne dokumenty oraz asystować przy spełnianiu przez nie urzędowych czynności.

Szczegółowe postanowienia w tym względzie ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wy-

konawczego, wydanego w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 58. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 59. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z dniem 20 września 1927 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy o podatku od cukru z wyjątkiem rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 grudnia 1926 r. w sprawie pobierania w r. 1927 nadzwyczajnego 10% dodatku do podatków bezpośrednich, podatków pośrednich, opłat stempowych, podatku spadkowego i od darowizn, jako też wpłacanych, względnie przymusowo ściąganych zaległości wyżej wymienionych danin (Dz. U. R. P. № 121, poz. 697), o ile ono dotyczy podatku od cukru.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

701.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 29 sierpnia 1927 r.

o zmianie niektórych postanowień art. 17 rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów do ustawy tymczasowej z dnia 2 sierpnia 1919 r. o organizacji władz administracyjnych II-ej instancji.

Na podstawie art. 9 ustawy tymczasowej z dnia 2 sierpnia 1919 r. o organizacji władz administracyjnych II instancji (Dz. P. P. P. № 65, poz. 395) zarządza się co następuje:

§ 1. W art. 17 rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów do ustawy tymczasowej z dnia 2 sierpnia 1919 r. (Dz. P. P. P. № 65, poz. 395) o organizacji władz administracyjnych drugiej instancji z dnia 13 listopada 1919 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 490) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dotychczasowy punkt 3-ci otrzymuje brzmienie: „rozstrzyganie w ostatniej instancji w wypadkach odwołań od orzeczeń starosty, wydanych w załatwieniu protestów przeciw wyborom do

rad gminnych w gminach wiejskich oraz przeciw wyborom do sejmików powiatowych”;

- 2) dotychczasowy punkt 4-ty otrzymuje brzmienie: „rozstrzyganie w pierwszej i ostatniej instancji protestów przeciw wyborom we wszystkich miastach”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Piłsudski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

702.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 29 sierpnia 1927 r.

o ustaleniu liczby członków wybieranych przez sejmik powiatu gnieźnieńskiego wiejskiego do poznańskiego sejmiku wojewódzkiego i przez sejmik powiatu morskiego do pomorskiego sejmiku wojewódzkiego.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 14 marca 1927 r. o zmianie rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 12 sierpnia 1921 r. o wyborach do sejmików wojewódzkich (Dz. U. R. P. № 33, poz. 298) i w związku ze zmianami w podziale administracyjnym województw poznańskiego i pomorskiego, dokonanymi rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1927 r. o zniesieniu powiatu witkowskiego w województwie poznańskim (Dz. U. R. P. № 17, poz. 130), tudzież rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 października 1926 r. w sprawie utworzenia powiatu morskiego w Gdyni (Dz. U. R. P. № 117, poz. 678), zarządza się co następuje:

§ 1. Z liczby 85-ciu członków poznańskiego sejmiku wojewódzkiego, określonej w § 3 rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 12 sierpnia 1921 r. o wyborach do sejmików wojewódzkich (Dz. U. R. P. № 71, poz. 491) w brzmieniu ustawy z dnia 14 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. № 33, poz. 298), wybiera odtąd

„powiat gnieźnieński wiejski 2-ch członków,” zamiast wybieranych dotychczas przez „powiat gnieźnieński wiejski 1-go członka” „powiat witkowski 1-go członka”.

Z liczby 55 członków pomorskiego sejmiku wojewódzkiego określonej w § 3 rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 12 sierpnia 1921 r. o wyborach do sejmików wojewódzkich (Dz. U. R. P. № 71, poz. 491) wybiera odtąd

„powiat morski 2 członków”, zamiast wybieranych dotychczas przez „powiat pucki 2 członków”.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Piłsudski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*